

προκλήση σε στάση

Πάτρα, μάρτης 2009
τεύχος τρίτο

έντυπες θέσεις μάχης ενάντια στο σύστημα από την
αυτόνομη συλλογικότητα αναρχικών & αντιεξουσιαστών

non serviam

**πρώτα θα μας λογαριάσουν
και ύστερα θα πληρώσουν**

από την πορεία της τρίτης 9 δεκέμβρη στην πάτρα

Κάτι σαν εισαγωγή...

Ό,τι ακολουθεί δεν είναι παρά κάποιες πρώτες σκέψεις για την εξέγερση του Δεκέμβρη και την οργή που εκφράστηκε έμπρακτα στους δρόμους με αφορμή την εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Επαμεινώνδα Κορκονέα. Όχι ως κοινωνιολογικοί παρατηρητές αλλά ως κάποιιοι που συμμετείχαμε ενεργά, θεωρούμε απαραίτητο να μιλήσουμε για αυτά που έγιναν και κυρίως **για αυτά που είναι να γίνουν**. Αν οι πράξεις είναι σημαντικές άλλο τόσο σημαντικοί είναι και οι λόγοι που οδήγησαν σε αυτές. Δεν έχουμε καμία σχέση με όλους αυτούς που μιλούν για τους εξεγερμένους (αντί γι' αυτούς) και επιδιώκουν να τους αντιπροσωπεύσουν. Είτε αυτούς που με κάθε τρόπο προσπαθούν να απογυμνώσουν την εξέγερση από τα ριζοσπαστικά της χαρακτηριστικά με απώτερο σκοπό την υπεράσπιση του υπάρχοντος και της ομαλότητας είτε αυτούς που προσπαθούν να προσαρμόσουν τα όσα έγιναν στα προκάλυπτα της ιδεολογίας τους και στην όποια αιτηματολογία τους (την οποία προσπάθησαν ανεπιτυχώς να φορέσουν καπέλο στην εξέγερση). **Δεν είμαστε αντικειμενικοί** καταγραφείς της ιστορίας (δεν υπάρχουν τέτοιοι έτσι και αλλιώς) ούτε θα ακολουθήσει κάποια αντικειμενική ανάλυση. **Μιλάμε από συγκεκριμένη θέση και δεν το κρύβουμε**. Δεν έχουμε καμία σχέση με τη γενιά των 700 ευρώ, με *“ευαίσθητους νέους που τους έκλεψαν τα όνειρα”* (και ό,τι άλλο δακρύβρεχτο μπορεί να σκεφτεί η μνητιακή βλακεία), δεν κατεβήκαμε στο δρόμο για *“να ριζούμε την κυβέρνηση των δολοφόνων”* (όλες οι κυβερνήσεις δολοφονικές είναι -και οι αριστερές) και δε μας ώθησε η λύπη για τον Αλέξη να εξεγερθούμε αλλά **το μίσος γι' αυτό το σύστημα που μπορεί μεν να σκοτώνει Αλέξηδες οπάνια, σκοτώνει όμως καθημερινά μετανάστες και άλλους φτωχοδιάβολους. Σκοτώνει καθημερινά (κυριολεκτικά και μεταφορικά) την ίδια μας τη ζωή με χίλιους δυο τρόπους**. Το μίσος γι' αυτό το σύστημα λοιπόν και η επιθυμία να απαλλαγούμε απ' αυτό ήταν ο λόγος που κατεβήκαμε κι εμείς στους δρόμους.

Οι μπάτσοι είναι γουρούνια και δολοφόνοι. ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΙΑΙΡΕΤΩΣ. Κάθε μπάτσος είναι κι ένας Κορκονέας. Και γι' αυτό δε φταίει ο κακός χαρακτήρας κάποιων ούτε η κακή τους εκπαίδευση. Αυτό που έχει σημασία είναι πως **ο ρόλος τους ήταν, είναι και θα είναι συγκεκριμένος** (και δε γίνεται να αλλάξει): **να διασφαλίζουν την εκμεταλλευτική και καταπιεστική οργάνωση της κοινωνίας, να διασφαλίζουν την υπάρχουσα κατάσταση που λέει πως κάποιιοι μπορούν να ζουν από την εκμετάλλευση των υπόλοιπων. Με κάθε μέσο**. Με συλλήψεις, βασανισμούς, χημικά, πυροβολισμούς, διώξεις, ανακρίσεις και δε συμμαζεύεται. Ακόμα κι όταν ο μπάτσος δε δολοφονεί εν ψυχρώ η εικόνα του και μόνο δρα σα φόβητρο και λειτουργεί προληπτικά λέγοντάς σου ουσιαστικά πως δε θα ανεχτεί καμία πράξη που θα διαταράξει την ομαλή αναπαραγωγή της εκμετάλλευσης.

Οι μπάτσοι όμως δε γίναν απότομα γουρούνια και δολοφόνοι το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη. Η πραγματικότητα είναι ωμή. Κάποιοι το ξέρουν καλά. Μετανάστες, μικροπαραβάτες, τοξικομανείς και κάθε λογής φτωχοδιάβολοι και περιθωριοποιημένα κοινωνικά κομμάτια ξέρουν από πρώτο χέρι τι σημαίνει *“τυχαία εκπυρσοκρότηση”*, τι σημαίνει να σε βασανίζουν, να σε σακατεύουν και να σε εξευτελίζουν τα γουρούνια, τι σημαίνει να σου αφαιρούν την αξιοπρέπεια ακόμα και την ίδια τη ζωή. *Κάποιοι όμως επιμένουν να (κάνουν πως) πέφτουν από τα σύννεφα*. Γιατί σίγουρα σύσσωμη η κοινωνία δεν ήταν έτοιμη να δεχτεί την εν ψυχρώ δολοφονία ενός 15χρονου **(1)**. Μεγάλα κομμάτια της όμως έχουν συνηθίσει να γυρίζουν το κεφάλι αλλού όταν ακούνε για δολοφονίες μεταναστών (λες κι αυτοί δε δολοφονούνται από τον ίδιο μηχανισμό που δολοφόνησε τον Αλέξη). Μήπως είναι καιρός να καταλάβουν όλοι πως **η επιλεκτική ευαισθησία είναι το άλλο μισό της ανοχής για (ή και της συμμετοχής σε) τόσες άλλες δολοφονίες και βασανισμούς; (2)**

Πως όμως φτάσαμε στο σημείο ένας μπάτσος να μπορεί να δολοφονεί με τσοπ ευκολία; Είναι αλήθεια πως το κράτος λύνει όλο και περισσότερο τα χέρια των μπάτσων (τι άλλο θα έκανε άλλωστε το κράτος;). Όμως ο κάθε Κορκονέας έχει κι έναν άλλο σύμμαχο που κερδίζει συνεχώς έδαφος τα τελευταία χρόνια: **το αίτημα για περισσότερη ασφάλεια, το αίτημα για περισσότερους μπάτσους**. Ας το βάλει καλά ο καθένας στο μυαλό του. Όταν κάποιος ζητάει περισσότερους μπάτσους για να προστατέψει την ιδιοκτησία του ή να προστατευθεί από οτιδήποτε τέλος πάντων θεωρεί πως μπορεί να απειλήσει την ευημερία του, τότε ας μην κάνει πως πέφτει από τα σύννεφα όταν δολοφονούνται 15χρονοι με περι-

εργη εμφάνιση στις πλατείες. Το αίτημα για ασφάλεια είναι η απαίτηση να μην αλλάξει τίποτα σε αυτόν το γαμημένο κόσμο και να μην ξεφεύγει τίποτα έξω απ' το τρίπτυχο "η-συχία, τάξη και ασφάλεια" (με όποιο κόστος). Να το πούμε πιο απλά. **Όποιος φωνάζει το δολοφόνο που λέγεται μπάτσος να προστατέψει την ήσυχη ζωούλα του, τότε ας μην κλαίγεται κι ας μην κάνει το μαλάκα και τον "εγώ δεν ήξερα" όταν ο μπάτσος κάνει τη δουλειά του, δηλαδή δολοφονεί, βασανίζει, ταπεινώνει κοκ.** Ή αλλιώς το αίτημα για ασφάλεια αυτής της κοινωνίας οπλίζει τα χέρια της αστυνομίας αφού νομιμοποιεί κοινωνικά και απενοχοποιεί το δολοφονικό ρόλο του μπάτσου. Από την άλλη η επίθεση στο αίτημα για ασφάλεια συμβάλλει στην κοινωνική απονομιμοποίηση του μπάτσου και κάνει το έργο του δυσκολότερο.

Και είναι αλήθεια πως οι εξεγερμένοι του δεκέμβρη τα κατάφεραν αρκετά καλά σ' αυτό. Η στοχοποίηση της φιγούρας του μπάτσου σε μια εποχή που αφενός αυτή έχει απενοχοποιηθεί κοινωνικά σε μεγάλο βαθμό κι αφετέρου αποτελεί τον κυριότερο και πιο άμεσα ορατό εκπρόσωπο του ιδεολογήματος της ασφάλειας (το οποίο τα τελευταία χρόνια είναι ένας από τους βασικότερους μηχανισμούς διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης -προς όφελος των αφεντικών εννοείται), δεν μπορεί παρά να προκαλεί το λιγότερο ανησυχία στους από πάνω αυτού του κόσμου. Απ' την κυβέρνηση της **ΝΔ** που (όταν είδε πως η εξέγερση όχι μόνο δεν εκτονώταν αλλά φούντωνε) ξόδεψε καμπόσους τόνους χημικών, αμέτρητες πλαστικές σφαίρες και προχώρησε σε μαζικές συλλήψεις και προφυλακίσεις ενεργοποιώντας ακόμα και τον περίφημο τρομονόμο μέχρι το **ΠΑΣΟΚ** που βρήκε ευκαιρία να καταγγείλει άλλη μια φορά την κυβέρνηση (νομίζοντας πως ξενάμε ποιοι δολοφόνησαν τον εξίσου 15χρονο Μιχάλη Καλτεζά το 1985 -για να αναφέρουμε έναν μόνο από τους δεκάδες δολοφονημένους ανθρώπους από τους ένστολους κουμπουροφόρους επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ). Βέβαια και οι δύο ήταν κατηγορηματικοί: στηρίζουν το δικαίωμα στη διαμαρτυρία αλλά οι εξεγερμένοι που συγκρούονται με τους μπάτσους, καίνε τράπεζες, απαλλοτριώνουν πολυκαταστήματα και δρουν έξω από τα όρια της νομιμότητας θα παταχθούν. Η διαφωνία τους περιορίζεται στο ποιος θα καταφέρει να καταστείλει καλύτερα. Απ' την άλλη τα φασισταριά του **ΛΑΟΣ** ονειρεύονται ιδιώνυμα και Μακρόνησους αφού όπως είπε και ο Καρατζαφέρης "η πόλις εάλω" (και να είναι σίγουροι -και αυτοί και όσοι εκφράζουν- πως θα φροντίσουμε να μην την πάρουν ποτέ πίσω). Ενώ σε αρκετές πόλεις οι εξεγερμένοι είχαν να αντιμετωπίσουν και τους

(1) Στις 6 Δεκέμβρη το κράτος παρβίασε τη συμφωνία με την πλειοψηφία της κοινωνίας. Είναι αλήθεια πως ακόμα και το πιο καθίκι νοικοκυραίος που ζητάει επιχειρήσεις σκούπα και αποστείρωση της πόλης από μετανάστες, τσιγγάνους, τοξικομανείς, άστεγους και ό,τι του χαλάει τη βιτρίνα, δεν ήταν έτοιμος να δεχτεί και να δικαιολογήσει την εν ψυχρώ δολοφονία ενός 15χρονου. Ειδικά μάλιστα που ήταν και "αθώς", από καλή οικογένεια κοκ. Γιατί αν ήταν "ένοχος" και συγκέντρωνε πάνω του όλα τα χαρακτηριστικά του αλήτη και του αποβράσματος (σύμφωνα με την κυρίαρχη θηκική πάντα), τότε σίγουρα η αντιμετώπιση του συμβάντος και των όσων ακολούθησαν θα ήταν αρκετά διαφορετικά από μεγάλα κοινωνικά κομμάτια που στάθηκαν θετικά ή έστω ανεκτικά απέναντι στις συγκρούσεις (τουλάχιστον στην αρχή).

(2) Είμαστε σίγουροι πως αρκετά καθάρματα καταδίκασαν τον Κορκονέα για να φτιάξουν άλλοι για τα δικά τους εγκλήματα. Και για νάρθουμε στα δικά μας, γιατί ο Κορκονέας να είναι σώνει και καλά χειρότερος από τους κατοίκους της οδού Ευρώτα που έμπαιναν μπροστά στα πυροσβεστικά οχήματα για να τα εμποδίσουν να σβήσουν τη φωτιά που έπασε στον καταυλισμό των αφγανών πριν λίγο καιρό; Γιατί να είναι μεγαλύτερο καθίκι από αυτούς που δε θέλουν μετανάστες στη γειτονιά τους (οι οποίοι στην τελική είναι αυτοί που καλούν τον κάθε Κορκονέα να τούς στείλει στον αγύριστο);

(3) Την Τρίτη 9 Δεκέμβρη στην πάτρα ενώ εξελίσσονταν συγκρούσεις ανάμεσα στους εξεγερμένους και τους μπάτσους εμφανίστηκε ένας συρφετός από παρακρατικούς, μαγαζάτορες και κάθε είδους ρουφιάνους και φασισταριά συνδράμοντας το έργο των μπάτσων στην καταστολή των διαδηλωτών. Τελικά μαζί με τους μπάτσους (και τα χημικά τους) κατάφεραν να απωθήσουν τους διαδηλωτές έξω από το κέντρο όπου έγιναν και συλλήψεις. Τα ίδια γίναν πάνω κάτω και στη Λάρισα με συλληφθέντες που πάνε με τρομονόμο. Δεν παραξενευτήκαμε καθόλου. Είναι λογικό όταν βγαίνει στο δρόμο η εξέγερση να βγαίνουν και οι εχθροί της εξέγερσης, **αυτοί που βολεύονται με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και θα κάνουν ο,τιδήποτε για να την υπερασπιστούν.** Όσοι συμμετείχαν στις συγκρούσεις της Τρίτης απ' την απέναντι πλευρά του οδοφράγματος ας έχουν στο νου τους πως ούτε ξεκνάμε ούτε συγκωρούμε.

(4) Το έργο τους είναι απαραίτητο (ειδικά σε καιρούς εξέγερσης που το σύστημα κάνει την εμπιστοσύνη μεγάλων κοινωνικών κομματιών) καθώς **έχουν αναλάβει να νομιμοποιούν συνεχώς κοινωνικά το εκμεταλλευτικό σύστημα δίνοντας του συμβουλές και διορθώνοντας τις ατέλειές του.** Ας μην ξεχνάμε άλλωστε πως η αφορολόγηση των εξεγερμένων βαδίζει πάντα χέρι χέρι με την καταστολή τους.

(5) Τα 25 αστυνομικά τμήματα που δέχτηκαν επίθεση από πορείες μαθητών δείχνουν ξεκάθαρα σε πόσο μεγάλο βαθμό **η βία έγινε οικειοποίηση μέσω από ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.** Και είναι σίγουρο πως το κράτος θα ήθελε πολύ να ήταν μόνο οι αναρχικοί που έκα-

φιλήσυχους νοικοκυραίους που χέρι χέρι με τους μπάτσους και τους παρακρατικούς προσπάθησαν να καταστείλουν την εξέγερση (3).

Η εξέγερση βέβαια είχε κι άλλους εχθρούς. Καταρχάς τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς. Με πρώτο και καλύτερο το **ΚΚΕ** το οποίο ήταν απ' την αρχή στην απέναντι μεριά των οδοφραγμάτων αφού **δε σταμάτησε να κάνει δηλώσεις νομιμοφροσύνης στο κράτος** (μπας και τοιμπήσει κανά ψήφο απ' τους νοικοκυραίους) **και να συκοφαντεί με λύσσα τους εξεγερμένους δίνοντας ένα ρεσιτάλ αθλιότητας.** Καθόλου περίεργο. Το ίδιο κάνει εδώ και δεκαετίες με κάθε αγώνα που τείνει να πάρει ανεξέλεγκτες για το σύστημα διαστάσεις και δεν ελέγχεται από Το Κόμμα. Απ' την άλλη, έχουμε το άλλο αριστερό δεκανίκι του κράτους που λέγεται **ΣΥΡΙΖΑ**, οι οποίοι μπορούσαν απ' τη μία -στην αρχή τουλάχιστον- να χτυπούν φιλικά στην πλάτη τους εξεγερμένους (για τους δικούς τους πολιτικάντικους και ψηφοθηρικούς λόγους) και παράλληλα **να στρέφονται ενάντια στην εξέγερση συμβάλλοντας όσο μπορούσαν στην εκτόνωσή της.** Τέλος πάντων, έτσι κι αλλιώς αυτοί οι επίδοξοι διαχειριστές του καπιταλισμού δε θα μπορούσαν παρά να φερθούν σα μια **υπεύθυνη πολιτική δύναμη που θα ζητάει τον εκδημοκρατισμό της αστυνομίας κι έναν πιο πολιτισμένο τρόπο για να μας ξεζουμίζουν τα αφεντικά.** Κι όταν αύριο μεθαύριο γίνουν εξουσία θα μας συλλαμβάνουν και θα μας καταστέλλουν οι "σωστά εκπαιδευμένοι" και "εκδημοκρατισμένοι" μπάτσοι του Αλαβάνου και της Παπαρήγα. Και φυσικά δε θα μπορούσαν να λείπουν οι κάθε λογής "προοδευτικοί" διανοούμενοι που εμφανίζονται "να συμμαρίζονται τις αγωνίες των νέων ανθρώπων" και να θρηνούν που τα πολιτικά κόμματα δεν μπορούν να ενσωματώσουν τους νέους αυτούς μαθαίνοντάς τους σωστούς (δηλαδή εντελώς ακίνδυνους για το σύστημα) τρόπους διαμαρτυρίας (4).

Όπως καινάχει, ένα απ' τα θετικά των εξεγέρσεων είναι ότι πολώνουν καταστάσεις και ο καθένας αναγκάζεται να πάρει θέση. Κι εκεί είναι που φαίνεται ξεκάθαρα σε ποια μεριά του οδοφράγματος βρίσκεται ο καθένας. **Όταν το σύστημα και οι θεσμοί του αντιμετωπίζουν κρίση εμπιστοσύνης από αρκετά κοινωνικά κομμάτια το σύνορο χαράζεται ανάμεσα σε κείνους που θα προσπαθήσουν να οξύνουν αυτήν την κρίση μέχρι να το αποτελειώσουν κι εκείνους που θα κάνουν τα πάντα (σε υλικό και ιδεολογικό επίπεδο) για να το σώσουν.** Τα ΜΜΕ ανήκουν ξεκάθαρα στη δεύτερη κατηγορία. Απ' την πρώτη στιγμή προσπάθησαν να διαχειριστούν την εξέγερση ώστε αυτή να μην πάρει

ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Και αυτό δε θα μπορούσε να γίνει με μια ολοκληρωτική καταδίκη της κοινωνικής αντιβίας που ήρθε ως απάντηση σε μια εν ψυχρώ κρατική δολοφονία. Έτσι **προσπάθησαν να εκπροσωπήσουν την οργή του κόσμου και να τη βάλουν σε καλούπια και σε όρια**. Βλέποντας πως η αντιβία υιοθετείται από όλο και περισσότερους **(5)** και αυτό δεν μπορούν να το εμποδίσουν, προσπάθησαν να την περιορίσουν καταλαβαίνοντάς τη και δικαιολογώντας τη μέχρι ενός σημείου. Το πιο επικίνδυνο που έκαναν τα ΜΜΕ ήταν το ότι έδειξαν κατανόηση στους νεολαίους που εκφράζουν την οργή τους και προσπάθησαν να γίνουν η φωνή τους, να μιλήσουν αντί για τους εξεγερμένους κι έτσι να ευνοχίσουν προκαταβολικά τον όποιο λόγο τους και την όποια πρακτική τους. Επιδίωξαν με κάθε τρόπο την επιστροφή στην ομαλότητα και την αποκατάσταση της διασαλευμένης ισορροπίας του συστήματος. Οπότε ας μην κλαίγονται που τους λέμε ρουφιάνους γιατί απέδειξαν γι' άλλη μια φορά πως **όπου δε φτάνει το γκλομπ του μπάττου φτάνει η πένα του δημοσιογράφου. (6)**

Η εξέγερση του Δεκέμβρη έδειξε πολλά αλλά το βασικότερο είναι ότι φάνηκε πως **υπάρχει ένα τεράστιο απόθεμα συσσωρευμένης οργής έτοιμο να ξεσπάσει με την πρώτη καλή αφορμή**. Τώρα ήταν ο Αλέξης, αύριο θα είναι κάτι άλλο. Η αιτία είναι όμως μία: όλο και περισσότεροι άνθρωποι εκφράζουν την αντίθεσή τους ενάντια σε έναν τρόπο ζωής που κάθε μέρα γίνεται όλο και λιγότερο ανεκτός. **Η εξέγερση ήταν μια άρνηση των συνθηκών κάτω από τις οποίες μάς έχουν αναγκάσει να ζούμε και ταυτόχρονα μια βίαιη εκδήλωση της θέλησης για αληθινή ζωή (ενάντια στη βάρβαρη καθημερινότητα υποταγής και καταναγκασμών που θεωρείται κανονική και φυσιολογική ζωή)**. Και αυτό ήταν που ένωσε τους εξεγερμένους του Δεκέμβρη.

Ας αφήσουμε λοιπόν τους υπερασπιστές αυτού του κόσμου να βρίζουν τους κουκουλοφόρους και να καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται **(7)**, να θρηνούν για

ναν τέτοιες επιθέσεις, όμως η αλήθεια είναι πως ήταν πολλοί περισσότεροι αυτοί που υιοθέτησαν τέτοιες μεθόδους.

Κι εκεί εντόπιζε το κράτος το **πραγματικό πρόβλημα** γι' αυτό.

(6) Τα τοπικά ΜΜΕ (θέλοντας προφανώς να μιμηθούν τους αθηναίους συναδέλφους τους) την πάτησαν καθώς οι εικόνες χάους και βομβαρδισμένης πόλης που παρουσίαζαν έρχονταν σε πλήρη αντίφαση με την πραγματική εικόνα της πόλης. Μια βόλτα στο κέντρο μπορούσε εύκολα να πείσει τον καθένα πως στόχος ήταν σύμβολα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. **Αυτό δεν ήταν βέβαια μια παρέκκλιση από το ρόλο τους καθώς με τον ίδιο ελεεινό τρόπο δρουν σε όλες τις περιστάσεις**. Το όργιο λασπολογίας και συκοφαντίας εις βάρος του παραρτήματος και όσων δραστηριοποιούνται εκεί είναι ένα πρόσφατο παράδειγμα. Η στάση τους απέναντι στους μετανάστες και οι σταυροφορίες εναντίον τους μέσα από τις κλωφυλλάδες τους είναι ένα άλλο.

(7) Όσοι καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται αποκρύβουν έντεχνα ότι η βία είναι δομικό στοιχείο αυτής της κοινωνίας, ότι **δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας**. Βία είναι να σε ξεζουμίζει κάθε μέρα το κάθε αφεντικό, βία είναι ο εγκλεισμός στα σχολικά κλουβιά, βία είναι η στρατιωτική θητεία, τα χημικά των μπάτσων, οι φυλακές και τα δικαστήρια, η υπακοή στο νόμο, η καταστροφή της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο, η εμπορευματοποίηση της κάθε μας ανάγκης και τόσοι άλλοι καθημερινοί καταναγκασμοί. **Η βία (είτε φυσική είτε ψυχολογική) είναι απαραίτητη για να συνεχίσει να υπάρχει μια συνθήκη που λέει πως οι από πάνω αυτού του κόσμου θα μπορούν να πατάνε το κεφάλι όσων βρίσκονται από κάτω**. Όσοι εξισώνουν (συνειδητά ή ασυνειδητά) την κρατική-εξουσιαστική βία με την κοινωνική-απελευθερωτική αντιβία των καταπιεσμένων προσφέρουν τεράστιες υπηρεσίες στο κράτος (του οποίου το μονοπώλιο στη βία δεν πρόκειται να αμφισβητήσουν ποτέ). Για να τελειώνουμε, **η βία είναι απαραίτητο μέσο**

στον αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση και όποιος νομίζει πως ό-
σοι έχουν συμφέρον από τη διατήρησή
αυτού του συστήματος θα παραιτηθούν ε-
θελούσια είτε είναι πλίθιος είτε μας κο-
ροϊδεύει.

Για τις βλακείες περί κουκούλας τα
πράγματα είναι απλά. Η **κουκούλα** (ό-
πως το μαντίλι, το κασκόλ ή ό,τι άλλο χρη-
σιμοποιεί ο καθένας για να κρύψει το
πρόσωπό του) είναι μέσο αυτοπροστασί-
ας των διαδηλωτών απέναντι στην κρατι-
κή καταστολή. Τίποτα περισσότερο τίποτα
λιγότερο. Όποιος προβαίνει σε παραβατι-
κές πράξεις (και η εξέγερση είναι μία
τέτοια) και ξέρει πως οι κάθε είδους χα-
φιέδες και οι ρουφιανοκάμερες κατα-
γράφουν τις κινήσεις του ώστε να τον
συλλάβουν αργότερα οι μπάτσοι κάτω απ'
το σπίτι του θα πάρει και τα ανάλογα μέ-
τρα. *Το να προτρέπεις τους εξεγερμέ-
νους να μη φοράνε κουκούλα είναι πλί-
θιο, επικίνδυνο και μόνο το έργο του κρά-
τους βοηθά.*

Όσον αφορά τις καταστροφές κατα-
στημάτων και τις μαζικές απαλλοτριώσεις
εμπορευμάτων (στα οποία τα ΜΜΕ
έδωσαν τον απαξιωτικό χαρακτηρισμό
πλιάτσικο και τα χρέωσαν κυρίως στους
μετανάστες) αναγνωρίζουμε σε αυτά *άλ-
λη μια πτυχή της εξέγερσης του Δεκέμ-
βρι*. Εκεί που η αριστερά του συστήμα-
τος καταδικάζει εμείς βλέπουμε λογικό
κάποιος να καλύπτει τις ανάγκες του
κλέβοντας εμπορεύματα. Επίσης δεν ξε-
χνάμε πως οι “μεροκαματιάρηδες” εμπό-
ροι του κέντρου της Αθήνας ζητούσαν
πριν 2 χρόνια μαζί με τον Πολύδωρα τον
περιορισμό των διαδηλώσεων γιατί “έπε-
φτε ο τζίρος τους εξαιτίας αυτών αφού
το καταναλωτικό κοινό δεν μπορούσε να
κατέβει στο κέντρο”. Η μήπως πρέπει να
παραβλέσουμε πως το κάθε μικρό ή μέ-
γαλο αφεντικό έχει χτίσει την περιουσία
του κάνοντας πλιάτσικο στις ζωές των υ-
παλλήλων του;

τα σπασμένα και λεπλατημένα μαγαζιά και τις τράπεζες, να
θρηνούν που διαταράχθηκε η κοινωνική ειρήνη και το τρί-
πτυχο “ησυχία, τάξη και ασφάλεια” που τόσο αγαπούν και
υπερασπίζονται. Όλοι αυτοί έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν
όπως κι εμείς κάθε λόγο να χαμογελάμε αφού αυτή τη φο-
ρά τα κόμματα δεν κατάφεραν να μαντρώσουν τον κόσμο
που ήθελε να εξεγερθεί ούτε να επιβάλλουν την όποια αι-
τηματολογία τους, τα ΜΜΕ δεν κατάφεραν να οριοθετήσουν
και να βάλουν σε καλούπια την οργή των εξεγερμένων ώ-
στε αυτή να μην πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις και η θη-
τεία στα σχολικά κλουβιά μάλλον δεν έχει καταφέρει να α-
πονεκρώσει τα μυαλά των μαθητών και να τους μετατρέψει
σε υπάκουα ρομπότ. Με λίγα λόγια γιατί **φάνηκε ξεκάθαρα
πως οι θεσμοί μεσολάβησης και εκτόνωσης δεν είναι πα-
ντοδύναμοι αφού αυτή τη φορά δεν κατάφεραν να λει-
τουργήσουν όπως ήθελαν και να μετατρέψουν την εξέ-
γερση σε μια άνευρη και ακίνδυνη διαμαρτυρία.**

Επίσης εκτός απ’ τους υπερασπιστές αυτού του γερασμέ-
νου κόσμου εμφανίστηκαν και αυτοί που έχουν όλους τους
λόγους του κόσμου να τον αρνηθούν. Και είδαμε ότι είναι
πολλοί αφού πολλά διαφορετικά κοινωνικά κομμάτια βρέ-
θηκαν αυτή τη φορά στις διαδηλώσεις και τα οδοφράγματα
αψηφώντας τους τόνους χημικών των γουρουινιών (δείκνο-
ντας πως γίνονται όλο και πιο πολλοί αυτοί που βιώνουν
στο πετοί τους τι εστί καπιταλισμός και θέλουν να αντιστα-
θούν σ’ ένα σύστημα που μας μετατρέπει σε μηχανές παρα-
γωγής κέρδους). *Και έστω για λίγο η κοινότητα αγώνα του
Δεκέμβρι με τις σχέσεις αλληλεγγύης και συντροφικότητας
που αναπτύχθηκαν μπόρεσε να διαταράξει κανονικότητες,
να κλονίσει βεβαιότητες και να αφήσει πίσω της τη μίζερη
καθημερινότητα.*

Ο εχθρός δέχτηκε ένα μεγάλο πλήγμα. Όλοι αυτοί
που βρέθηκαν στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις
και τα οδοφράγματα συγκρότησαν μια **δυναμική** και
μαζική μειοψηφία που άνοιξε ρήγματα
αμφισβήτησης απέναντι στο υπάρχον σύστημα. Και

στο χέρι μας είναι να φροντίσουμε ώστε
αυτά να μην κλείσουν αλλά να ανοίγουν
όλο και πιο πολύ και να χωράνε όλους
αυτούς που έχουν κάθε λόγο και θέλουν να
αρνηθούν αυτόν τον κόσμο.
Όπως και να ‘χει το ραντεβού στα
οδοφράγματα ισχύει ακόμα.

ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στην υπόθεση της βουλγάρας μετανάστριας και μαχητικής εργάτριας Κωνσταντίνας Κούνεβα η οποία δέχτηκε δολοφονική επίθεση το βράδυ της 23ης δεκέμβρη στα Πετράλωνα όταν μπράβοι της εργοδοσίας την έλουσαν με βιτριόλι με αποτέλεσμα να υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες σε ζωτικά της όργανα. Ο λόγος; Η Κούνεβα ήταν μια απ' τις μπροστάρισες στον αγώνα ενάντια στα αφεντικά **(8)** γι' αυτό και μπήκε στο στόχαστρο. Αξίζει επίσης να σημειωθεί πως η Κούνεβα ήταν γραμματέας του σωματείου. Κάτι που δείχνει πως αν τα αφεντικά δεν κωλώνουν να χτυπήσουν μια εκλεγμένη συνδικαλίστρια μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε τι τρομοκρατία ασκείται στις υπόλοιπες εργάτριες.

Ο βάρβαρος τρόπος που χρησιμοποίησαν τα αφεντικά για να δολοφονήσουν την Κούνεβα ήταν αφορμή για να σοκαριστεί (γι' άλλη μια φορά) η πλειοψηφία της κοινωνίας. Όμως πόσο απέχει αυτή η απόπειρα δολοφονίας απ' τα καθημερινά εργατικά "ατυχήματα" στους χώρους δουλειάς εξαιτίας των ελλιπών μέτρων ασφάλειας και της συνεχούς πίεσης για αύξηση της παραγωγικότητας; Πόσοι εργάτες δολοφονούνται και σακατεύονται κάθε μέρα στα εργατικά κάτεργα; **Η βάρβαρη επίθεση στην Κούνεβα δείχνει απλά που είναι διατεθειμένα να φτάσουν τα αφεντικά όταν κάποιος απειλεί τη δυνατότητά τους για μέγιστη κερδοφορία.** Όμως δεν πρέπει να εξοργιζόμαστε μόνο με κάποιες ακραίες ενέργειες των αφεντικών αλλά με την ίδια τους την ύπαρξη αφού υπάρχει μια ευθεία γραμμή που συνδέει τον καθημερινό εκβιασμό της δουλειάς και τις χαμένες ώρες της ζωής μας εκεί, τις προσβολές και τις ταπεινώσεις απ' τον εργοδότη, την απειλή της απόλυσης και την ανασφάλιστη εργασία με επιθέσεις σαν αυτή στην Κούνεβα.

Βία δεν είναι μόνο το βιτριόλι στα μούτρα αλλά η ίδια η ύπαρξη του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς.

Πάντως, αν μη τι άλλο φάνηκε πως οι μπάτσοι δεν είναι τα μόνα καθάρματα ούτε οι μόνοι που αξίζουν το μίσος μας σ' αυτή την κοινωνία. Υπάρχουν και τα αφεντικά που είναι πολύ χειρότεροι. Επίσης φάνηκε ότι παρόλες τις απειλές οι συναδέλφισσες της Κούνεβα όχι μόνο δεν κλείστηκαν στο σπίτι τους (σ' αυτό αποσκοπούσε η επίθεση στην Κούνεβα άλλωστε) αλλά συνεχίζουν σταθερά στο δρόμο της σύγκρουσης με την εργοδοσία διεκδικώντας τα δικαιώματά τους.

(8) Η Κούνεβα ήταν μία από τις εκατοντάδες μετανάστριες που δούλευαν στην επιχείρηση ΟΙΚΟΜΕΤ του στελέχους του ΠΑΣΟΚ Νικήτα Οικονομάκη. Πρόκειται για μια εταιρεία καθαρισμού με συνθήκες εργασίας επεικώς άθλιες και ένα κλίμα τρομοκρατίας και συνεχών απειλών εναντίον όποιων τολμούν να διεκδικήσουν έστω και αυτά τα λίγα που δικαιούνται σύμφωνα με το νόμο **(κάτι που αποτελεί τον κανόνα και όχι την εξαίρεση σ' αυτές τις εταιρείες).** Οι εργάτριες απ' τη μεριά τους είχαν κάνει άπειρες καταγγελίες όμως κανείς δε νοιάστηκε γι' αυτές. Ούτε το κράτος (που κέστικε για τα δικαιώματα των εργατών), ούτε οι δημόσιοι οργανισμοί (πάλι το κράτος δηλαδή) όπως ο ΗΣΑΠ τον καθαρισμό των οποίων είχε αναλάβει η ΟΙΚΟΜΕΤ (αρκεί που έβγαινε η δουλειά, τώρα το πώς ούτε καν τους ένοιαζε), ούτε ο επίσημος συνδικαλισμός που γι' άλλη μια φορά "δεν είδε δεν ήξερε".

από πορεία αλληλεγγύης στην Κούνεβα

Η εξέγερση του δεκεμβρη δεν άφησε πίσω μόνο διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τα γουρούνια, καμμένα μπατσικά, κατεστραμμένες τράπεζες, απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων, καλοκαιρινά αστυνομικά τμήματα κι ένα κοινωνικό συμβόλαιο κουρελιασμένο, αλλά και πολλούς συλληφθέντες. Το κράτος προχώρησε σε ένα πογκρόμ συλλήψεων και προφυλακίσεων (275 συλληφθέντες εκ των οποίων τουλάχιστον 16 προφυλακισμένοι με συνοπτικές διαδικασίες ενώ πολλοί ήταν μετανάστες που απελάθησαν) με σκοπό να τρομοκρατήσει και να παραδειγματίσει το σύνολο των εξεγερμένων. Επειδή

δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τους συλληφθέντες της εξέγερσης χωρίς να ξεχάσουμε και την ίδια την εξέγερση κι επειδή η αλληλεγγύη σε αυτούς είναι η άμεση συνέχεια της αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε στους δρόμους εκείνες τις μέρες, δεν μπορούμε να ζητάμε

τίποτα λιγότερο από την άμεση απελευθέρωση των προφυλακισμένων και την παύση κάθε δίωξης για όλους ανεξαιρέτως τους συλληφθέντες της εξέγερσης.

Και αυτό αφορά όλους όσους συγκρούστηκαν και εμπνεύστηκαν απ' αυτά τα γεγονότα.

Σε μια κοινωνία που οι ταξικές κοινωνικές συγκρούσεις διαμορφώνουν κάθε πτυχή της καθημερινότητας, αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας με τη μεριά των από κάτω αυτού του κόσμου επιδιώκοντας την ανατροπή των υπάρχουσών κοινωνικών δομών. Επιλέγουμε την αυτονομία της σκέψης και της δράσης μας ενάντια σε κράτος, κόμματα, μμε και ιεραρχίες και προτάσσουμε τη συλλογικοποίηση των αρνήσεων μας κόντρα στην κυρίαρχη συνθήκη της εξατομίκευσης. Στα πλαίσια αυτών των επιλογών μας εντάσσεται και η έκδοση του εντύπου “*πρόκληση σε στάση*” έχοντας ως σκοπό να επικοινωνήσουμε τη δική μας οπτική για να βρεθούμε με άλλο κόσμο που αντιλαμβάνεται τα πράγματα με παρόμοιο τρόπο. Έτσι ώστε να διαμορφωθούν από κοινού θέσεις μάχης ενάντια στην επίθεση του συστήματος σε κάθε πτυχή των ζωών μας.

Όποιος και όποια γουστάρει να επικοινωνήσει για ο,τιδήποτε μπορεί να μας βρει κάθε τρίτη μετά τις 20:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ (μητρ.παρθενίου 16 - τερμα αγ.νικολάου αριστερά) όπου θα βρείτε έντυπα του αναρχικού, αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου καθώς και δανειστική βιβλιοθήκη. Επίσης μπορείτε να επισκεφτείτε την ηλεκτρονική διεύθυνση <http://anatopia.wordpress.com>. ΤΗ: 1113, ΤΚ:26001, κεντρικό ταχυδρομείο πάτρας με την ένδειξη “για non serviam”, e-mail: nonserviam06@gmail.com